

סגן בוחניק שמעון
2131609
בן אסתר ויוסף
נולד ב- י"א אב תשי"ג 23.7.1953
התגייס לצה"ל במאי 1971
שרת בגדוד "אריות הגולן" (17)
נפל ב- ו' טבת תשל"ד 31.12.1973
בעת מילוי תפקידו.

בוחניק, שמעון

שמעון, בן אסתר ויוסף, נולד ביום י"א באב תשי"ג (23.7.1953) בצפת. הוא למד בבית הספר היסודי "חוני המעגל", שבחצור הגלילית ואחרי כן סיים את לימודיו במדרשיית "נעם" בפרדס חנה. הוא היה תלמיד מצטיין, ולמעשה נתקבל ללימודים בבית הספר בגיל חמש, בזכות פקחותו הרבה וכישרונותיו המיוחדים. לאחר שנת לימודיו הראשונה דילג על כתיב ב' והמשיך ללמוד בכתה ג'. לדברי מחנכו, הצטיין בשקידתו, בדבקותו בלימודים ובדצינותו. היו לו כישרונות מצוינים, מידות תרומיות, פשטות ויושר בהליכותיו עם מוריו ועם חבריו. כתלמיד היה מבריק, חד-תפיסה ובעל כושר הבעה מדויק. במידותיו ובהתנהגותו היה נעים הליכות, ענוותן, נוח וטוב לב. ואומנם עמלו בתורה, יגיעתו, שקידתו וענוותנותו היו לשם דבר. גם במדרשיית "נעם" היה מן התלמידים המצטיינים ביותר. שמעון היה תמיד גבוה ותמיד חברו בו אצילות, השכלה ועוצמה. היה בן מסור ונאמן להוריו והיה למופת בכבוד שרכש לאביו ולאמו, לאחיו ולאחיותיו. הוא אהב את זולתו ולימד זכות על כל אדם. לפי הסדר מיוחד נרשם לעתודה האקדמית והוא אך בן שש-עשרה וחצי. הוא התכוון ללמוד מתמטיקה ופיסיכולוגיה, אך בשל כישרונותיו הרבים, נתבקש לעמוד לבחינות הכניסה לפקולטה החדשה למשפט העברי, שנפתחה אז באוניברסיטת "בר-אילן". הוא היה בין שלושים המצטיינים, שנבחרו מבין מאות המועמדים. לאחר שנת לימודים אחת נקרא להתייצב לשירות הצבאי הסדיר. הוא התעתד לשאת את חברתו יפה לאישה.

שמעון גויס לצה"ל בראשית מאי 1971. באחד מחודשי השירות הראשונים נתקבל לראיון אצל האלוף הרב שלמה גורן, הרב הצבאי הראשי לצה"ל, והוצע לו לכהן כרב צבאי ברבנות הצבאית הראשית. הוא דחה הצעה זו וביקש להישלח ליחידה קרבית. לכן נשלח לחטיבת "גולני", שעליה היתה גאותו. לאחר הטירונות השתלם בקורס מ"כים, והיה בו חניך מצטיין. לאחר הקורס הזה השתלם בקורס לקציני חי"ר ובקורס לקציני חבלה. הוא הומלץ לעלייה בדרגת הקצינות עוד בטרם נשלמה תקופת השהייה המקובלת בין דרגה לדרגה. כלוחם השתתף בקרבות מלחמת ההתשה, במרדפים ובפעולות טיהור רצועת עזה ממחבלים. בימי מלחמת יום הכיפורים השתתף במרדפים אחר כוחות קומנדו שנחתו במרחב. משם עבר ללוחם בקרב העקוב מדם שהתנהל על כיבוש החרמון. מפקדו מעיד עליו, שנלחם באומץ לב רב ובמסירות עלילאית. בעקבות השתתפותו בקרב זה נתמנה לסגן מפקד פלוגה והועלה לדרגת סגן.

ביום ו' בטבת תשל"ד (31.12.1973), באזור פיק, ליד צומת קבטיה, נפל שמעון בעת מילוי תפקידו, והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בחצור הגלילית. השאיר אחריו אב, אם, ארבע אחים ושלוש אחיות.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "שמעון מילא במסירות רבה את כל שהוטל עליו. הוא היה מופת לחייליו בשקט ובשלווה הנפשית שלו, אפילו ברגעים הקשים ביותר". בערב ההנצחה בבית הכנסת, אמר מפקד הגדוד שלו: "שמעון הקדין תמיד אור סביבו. הוא השרה שקט ושלווה. ממנו למדנו מה היא אהבת האדם, מה היא הדאגה לפרט ומה הוא כבוד האדם". ראש המועצה המקומית של חצור הגלילית הספידו: "הוא היה תינוק של בית רבן בצדקנותו, גבר בגברותו, איש במידותיו וזקן בחכמתו".

הוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה משיריו, מכתביו, דברי חברים על דמותו ותצלומים. בית הכנסת בחצור הגלילית נקרא על שמו – "היכל שמעון"; לזכרו נתארגן מבצע "כיפה סרוגה לתושב ביישוב הספר"; כן הוכנס ספר תורה לזכרו ונוסדה קרן גמילות חסדים הנושאת את שמו.

בכתבה שפורסמה בעיתון "הצופה", סופר על שמעון הסיפור שלהלן: "...אותה שעה לחם על מרומי החרמון בוגר אחד של המדרשייה, קצין בן עיריית חצור, שמעון בוחניק, שעורר בתעוזתו תשומת לבם של המפקדים הבכירים. שלוש פעמים לחם בגבורה על החרמון, ובאחת מהפעולות שרוי היה שמעון בעצב-מה. שאלוהו מפקדיו והוא שח להם, כי התפילין שלו אבדו במהלך הקרבות. המח"ט, ספרו חבריו, נתן פקודה להביא לקצין תפילין ב' הליקופטר הראשון היעלה לרמה'. עשו כן ולשמחתו של שמעון לא היתה גבול..."

יהי זכרו ברוך.

חטיבת גולני באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים זמלקי ומאח חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב, לחיטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מכין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם חסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא חתנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע חיו "עולים לקר" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באחו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

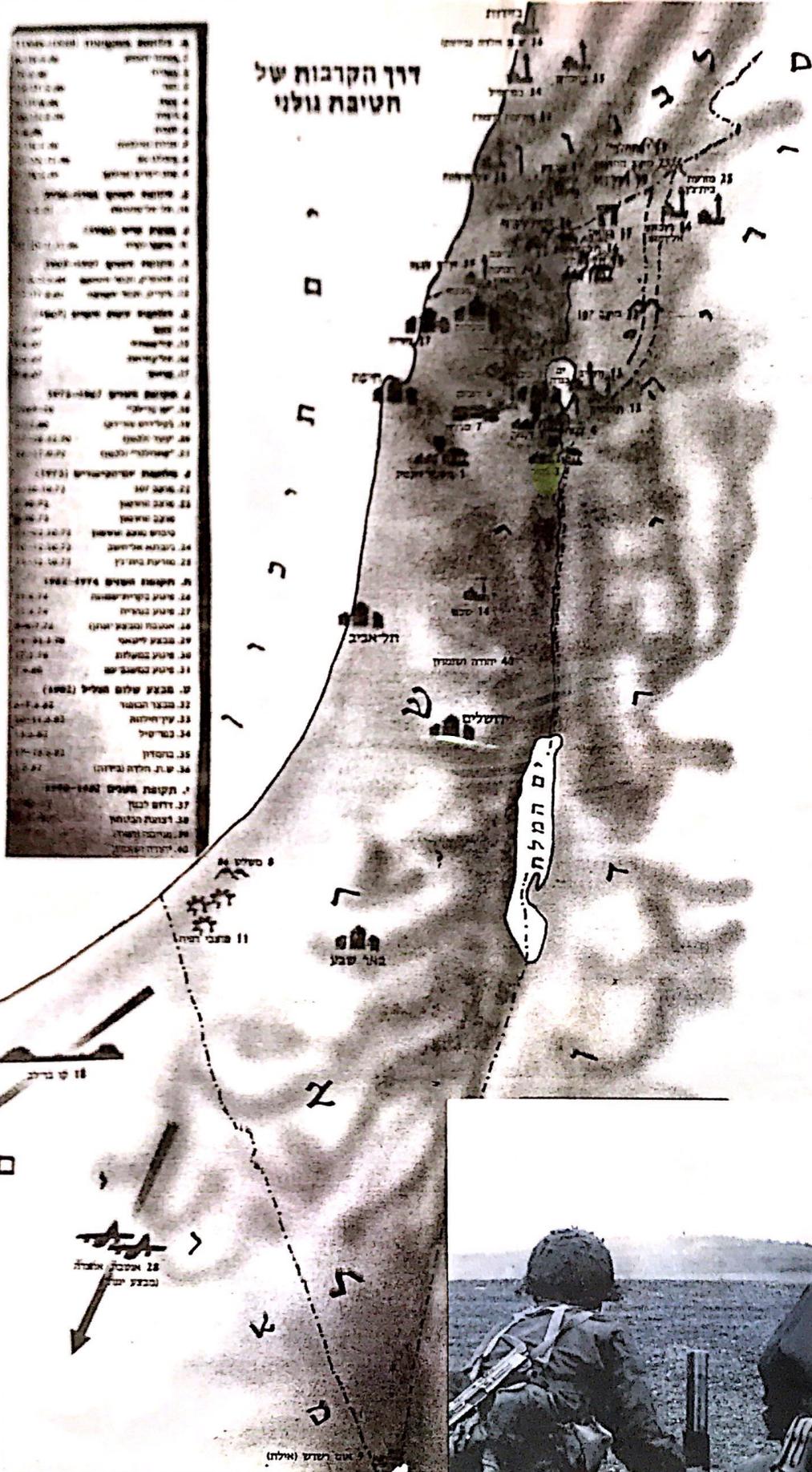
רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סידור-בוקר, וה"סיוור האלים", על התצפית והמארב, על נוטרה-לילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחות, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"ציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קייטבק" הפק"ל והתד"ל, שקשינה מדים חדגות, אפוד-מגן, שש"בש, קסדה ואיך-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממטוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בחתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בווקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עוזב" בפלוגת-הקשר, פלוגת הנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכדת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמח", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מב"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

דרך הקרבות של חטיבת גולני

1. תחילת המבצע (1967-1968)	2. תחילת המבצע (1967-1968)
3. תחילת המבצע (1967-1968)	4. תחילת המבצע (1967-1968)
5. תחילת המבצע (1967-1968)	6. תחילת המבצע (1967-1968)
7. תחילת המבצע (1967-1968)	8. תחילת המבצע (1967-1968)
9. תחילת המבצע (1967-1968)	10. תחילת המבצע (1967-1968)
11. תחילת המבצע (1967-1968)	12. תחילת המבצע (1967-1968)
13. תחילת המבצע (1967-1968)	14. תחילת המבצע (1967-1968)
15. תחילת המבצע (1967-1968)	16. תחילת המבצע (1967-1968)
17. תחילת המבצע (1967-1968)	18. תחילת המבצע (1967-1968)
19. תחילת המבצע (1967-1968)	20. תחילת המבצע (1967-1968)
21. תחילת המבצע (1967-1968)	22. תחילת המבצע (1967-1968)
23. תחילת המבצע (1967-1968)	24. תחילת המבצע (1967-1968)
25. תחילת המבצע (1967-1968)	26. תחילת המבצע (1967-1968)
27. תחילת המבצע (1967-1968)	28. תחילת המבצע (1967-1968)
29. תחילת המבצע (1967-1968)	30. תחילת המבצע (1967-1968)
31. תחילת המבצע (1967-1968)	32. תחילת המבצע (1967-1968)
33. תחילת המבצע (1967-1968)	34. תחילת המבצע (1967-1968)
35. תחילת המבצע (1967-1968)	36. תחילת המבצע (1967-1968)
37. תחילת המבצע (1967-1968)	38. תחילת המבצע (1967-1968)
39. תחילת המבצע (1967-1968)	40. תחילת המבצע (1967-1968)

אנשי רגלים (אלות)

הקרב על החרמון בו השתתף שמעון

הקרב על "העיניים של המדינה" (22 באוקטובר 1973) רבים מן המפקדים נפצעו ונחרגו, בין השאר נפצעו חמ"ט אלים אמור היורי, מג"ד "הבוקעים הראשון" סא"ל יודקה פלד, ומפקד בוח הטנקים, ונחרג מפקד הסוודת הס"ן שמחיהו וונוק. תלתימה תוחח איטות וקשה יותר מאשר בקרבות רבום אחרים של עח"ל בכלל ושל חטיבת גולני בפרט, הקרב על "העיניים של המדינה" הופיע בזכות אומציליגם, עקשנותם ודיבקותם במשימה של הטוראים - לוחמי גולני הפשוטים. היו אלו "בני מסס, ויקטור רוט, אדמונד סירוד ואברהם אזוט - סמלים וטוראים" עם "ציון ופרלמן ואחד חזקיהו - כל עם ישראל" אשר חפריעו את הקרב. הם אלו "אשר ברומונים, בעוזים ובמקלעים, הסתערו על המצודה בנפש טרופה ובגוף שפולו קרעים", הם אלו שחתמידו פלחומח למרות האבידות, הקשיום, העייפות, תנאי השטח הקשים וחתנגדות האויב. הם "תפסו פיקוד", פיגו נפגעים, דיבקו במטרה והגיעו לשויאים מופלאים של אחוות לוחמים, דק בשעות הבוקר של ה-22 באוקטובר 1973 הושלמה המשימה. 55 מלוחמי הקטובח נפלו בדרך הארוכה והקשה לשחרור ה"עיניים של המדינה". 79 לוחמים נוספים נפצעו.

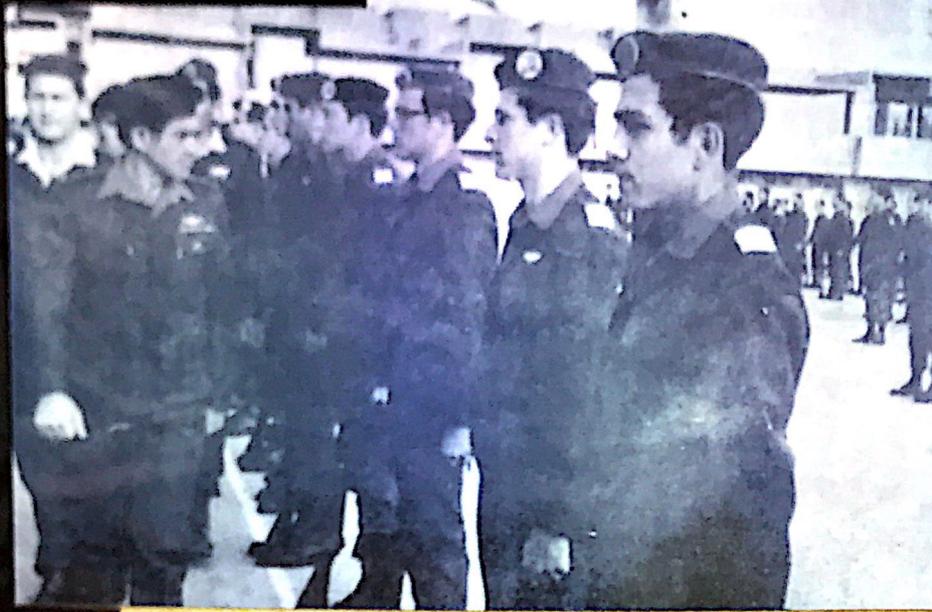
יותר מ-16 שעות חלפן למן הרגע (21 באוקטובר, שעה 19.00) בו סיפם המח"ט אמור דרורי את חתדריד ללוחמים בוער מסעדה במלים: "תוצל עלינו לשחרר את החרמון. עיני כל המדינה צופות בכס. להתראות למעלה", ועד לרגע הגדול (22 באוקטובר, שעה 11.00) בו שמעו את כצ'לה צועק באלחוט נרגש ונפעם - "החרמון בידי גולניו הקשיבו תחנות כל העולם".

למעשה התרכזה הלחימה באויב חסורי, שהיה ערוך בעמדות טובות ושולטות בשטח נרחב מחוץ למוצב, במסגרת ארבע שעות אור ל-22 באוקטובר 1973 מי 2.00 אחרי חצות ועד 6.00 לפנות בוקר. הסורים שלטו עם מאות חיילי חי"ר וקומנדו בגיזרה רחבה מ"דכבל תחתון" במערב ועד "מוצב החרמון" במזרח, מ"עיקול חטנק" בדרום ועד "אוכף 800" בצפון, לרבות "גבעה 24", "המצוק", "דכבל עליון", "גבעה 16" ו"גבעה 17". מולם גלחמו כאריות, באומץ ובהתמדה שתי פלוגות מגדוד "אריות הגולן", כל לוחמי "הבוקעים הראשון" בפיקוד יודקה פלד, לוחמי פלוגת הסיוור (הפלס"ר) בפיקוד שמר'לה ויניק, וטור ממונע, שכלל 7 טנקים בפיקוד רס"ן יוסף ניסים, פלוגה מבסיס הטירונים, מחלקת מרגמות מתנייעות ומחלקת הנדסה עם שני דחפורי "די-9".

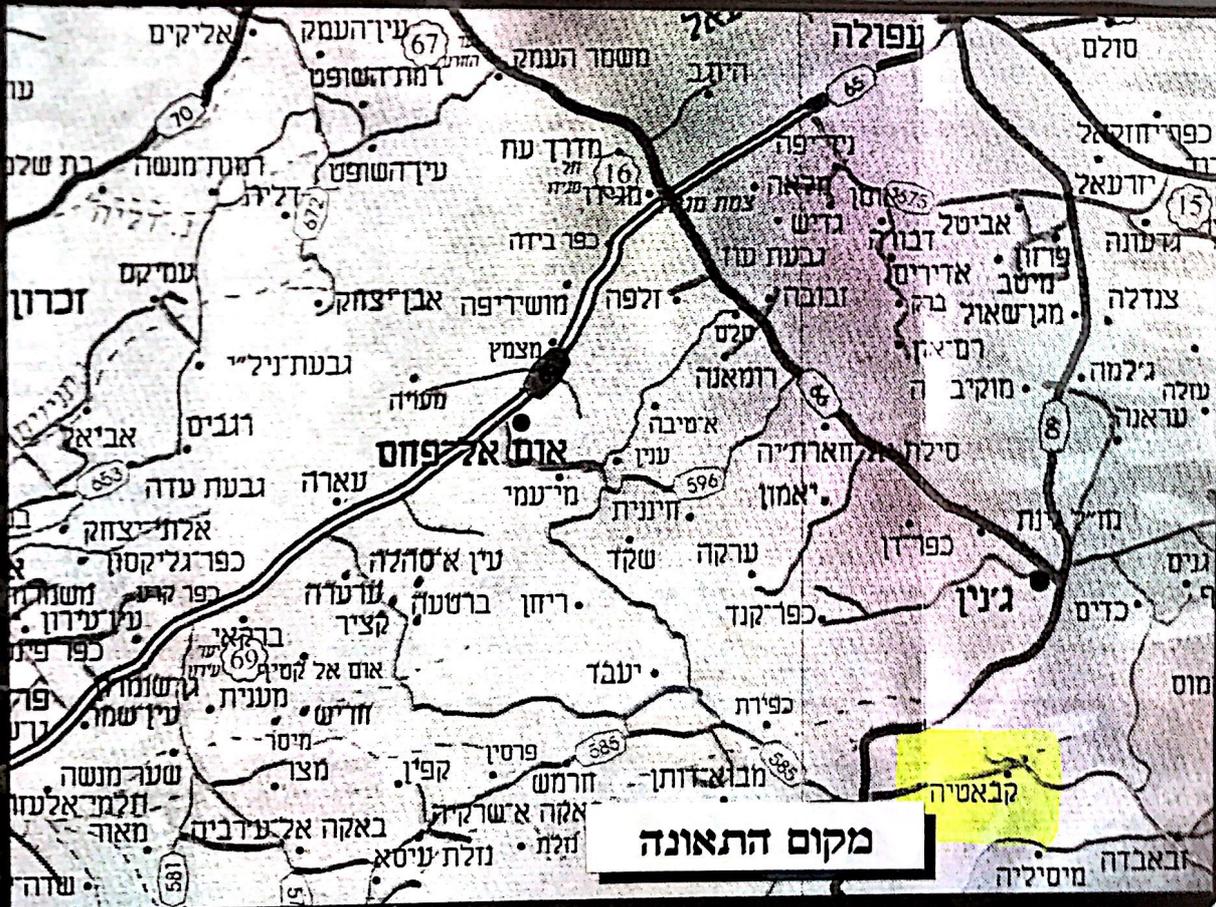
הנפת הדגל על מוצב החרמון

בסיום קורס הקצינים

**"ממנו למדנו מה היא אהבת האדם,
מה היא הדאגה לפרט ומה הוא כבוד האדם."**

מקום התאונה

ממלכת ישראל

משרד החינוך והעניינים

מחלקת המבחנים

תל אביב

תוכן מבחן שווארץ

המבחן יתקיים ביום שבת 1973 בשעה 10:00 בבוקר
במקום: בית המדרש הקהילתי, תל אביב

המבחן יתקיים ביום שבת 1973 בשעה 10:00 בבוקר
במקום: בית המדרש הקהילתי, תל אביב

שאלון זה מיועד למבחן המסומן
בשאלון זה מיועד למבחן המסומן

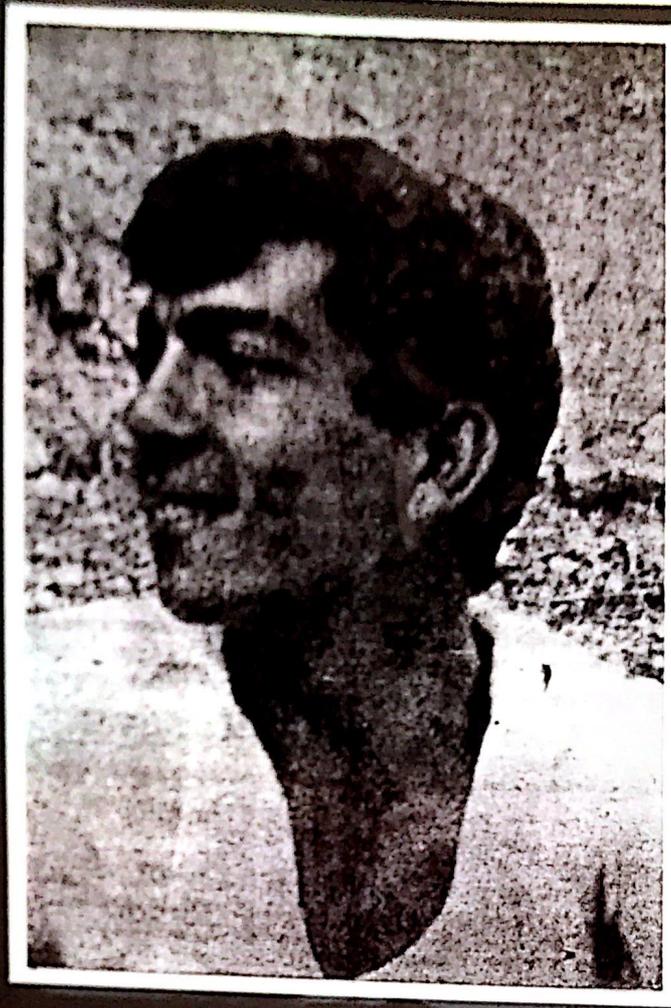
אבלו רובם תנוה - נוחה - אלה... (נל)

אין נחמה אשכחה, אין נחמה לך
כמו ישר באני אלה

יהי כמו בקוק

החברות

החברות

איך זה שכוכב אחד
לבד מעז. איך הוא מעז, למען השם.

כוכב אחד לבד.

אני לא הייתי

מעז. ואני בעצם,

לא לבד.

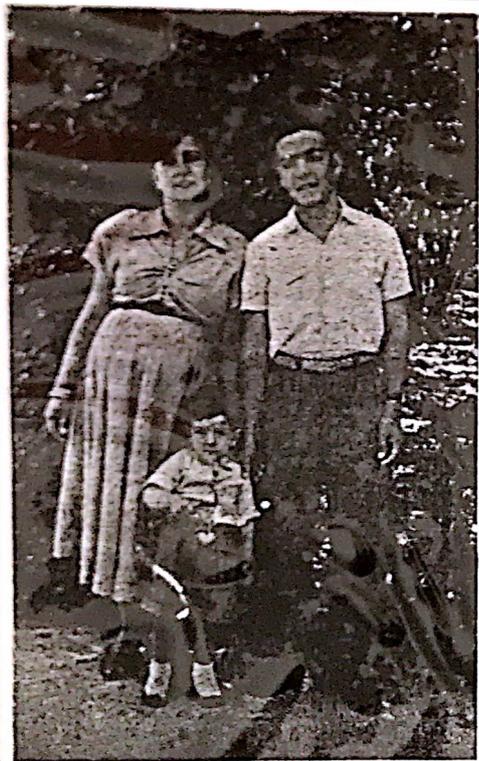

איך זה שכוכב אחד

לבד מעז. איך הוא מעז, למען השם.

החודש הארוך

1. טבת ארוך הנך מכל החודשים,
לא תזרח בך שמע ולא יאירו אותך כוכבים,
סגירות ומעורר על תחית קל הלילות והימים,
העיונות והעמים יהיו בך לא כהקים.
2. נעפים ומסיבות יהיו בך אחרים ומעטים,
אף לא חגיגות שמחות וימים טובים,
גם אלה ממעל השופך כמרומים,
מסכים לקללתי וחסה בך הגיב ומעודים.
3. רק עצב ודמיון ישנה בך לעת
שמירחה קבחה שואה ופני נקל ומעה,
לא תמצא בך תמימה עזרה וקעה,
ישנא חסא בפי כל זקן ואיש עת וולד,
4. נכראה כחודש הצום האסונות והפורענות,
בך החל המצור ונבקעי השעה והחומות.
בנוסף לכל נשברו בשלישך שני הלוחמת,
חודש מלא וגדוש בצרות צרורות.
5. קללתי אליך רצוצת משדיה ורחם,
חסרה פשרה סלחנות וללא רחם.

אמא, אבי, רב
 מה יורו נטן ומקווי האש
 שהצדיק קאט ביה א תום חסדי
 וזמן שלו כאלו ויהא טור
 אני מרגיש נצוין, זה חזק
 ישר א האהב ימית
 מהימות
 אר באיגו
 אהרון

שענון

האם זוכר אתה את דבריך האחרונים?
זוכר כי שאלת מה הייתי כותבת
אודותיך?

בכל יקירי הייתי כותבת
כי הרי למשוך בעט אני אוהבת,
הייתי ממשיכה לכתוב לך שיר
הייתי מרבה באהבה להצהיר.

אך עתה משאמרו לי שהלכת
ואינני יודעת לאן
לא אוכל לכתוב
כי אינני מאמינה שחלך בלי למסור לי
את המען.

אינני מאמינה כי תנטשני
נכון שלו הלכת היית מודיעני?
אבל אחת תשוב, זאת אני יודעת
כי אהבת אותי מכדי להתאפק.

(יפה)

ליפה

הגיגים

ישבתי, חלמתי והגיתי
חלמתי, חלמתי והגיתי,
על נערת חלומותיי,
על כובשת מחשבותיי.

בידי פולמוס ולנגדי קלף
אך איך אעלה הגיגים על הכתב.
במילים, לא אוכל, להרבות
והקלף יתום - כי נשמט הפולמוס.

ואני יושב, ממשיך והוגה
חולם, חולם והוגה,
על נערת חלומותיי,
על כובשת מחשבותיי.

משאלה אחת ויחידה

שנינו:

את ולא אחרת.

אני ולא אחר.

שנינו יחד: אני תמיד שלך.

ואת תמיד שלי.

אנא, הניחו לנו.

הניחו לשני באי עולם:

שנינו יחד: לנצח,

לעולמים!

מכרונות אלה

כתוב אמנם, "כבוד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך" אך אצל שמעון לא התקיים הפסוק הזה, למרות שקיים מצוה זו במלואה. אני זוכרת באחד הימים כשבא לחופשה דברנו על איזה נושא ופתאום הרים את קולו יתר על המדה, מכך נעלבתי ואז זלגו בעיני דמעות. כשהפנה את מבטו וראני בוכיה הזדעזע מכך, ניגש אלי, חבקני ואמר לי בקול תחנונים: אמא לא התכוונתי להכאיב לך. באמא, אמא, סליחה, סליחה! בסך הכל דברתי יותר בקול בלי שום כוונה. ולא עזבני עד שחייכתי.

את אחיו הצעירים אהב וכבד כאילו שהוא הצעיר שביניהם. תמיד ויתר על בגד חדש לטובת אחיו הצעיר ממנו עמוס שיחיה, ורצה שהוא ילבש אותו הראשון דוקא, ורק לאחר שאחיו הודה לו על כך והפציר בו שהוא המכרך שהחיינו (!) לבשו.

כנוסף לבני משפחתו הוא כבד ולימד תמיד זכות על הזולת. את אותם המשפטים היפים שגרמו לנו לעונג ולהנאה מרובה, עדיין מהדהדות באוזנינו.

זה היה אותו יום ששי שלאחר מלחמת יום הכפורים, כשחזר מהקרוב על החרמון וספר לנו שהפקודים שלו העלה על הארגז של המשאית ואילו הוא כקצין וכמפקד הרשה לעצמו לשבת בקבינה, אך הנהג בקשו לא לשבת לידו מאחר ובגדיו מלוכלכי בבוץ ועלול ללכלך את הרפוד של המשאית החדשה שרכשה זה עתה. אביו כעס מאד על דברי הנהג, שהעיז להקים אותו מהקבינה. "כחייל שחזר מהקרוב היה צריך לשים אותך על ראשו" רטן אבא, אך שמעון למד זכות על הנהג כסניגור מקצועי באומרו: "אבא, למה אתה כועס? אתה מתאר לך כמה עבד קשה אותו מסכן, כמה הלואות הוא לווה ואיזה אקרובטים הוא עשה עד שהצליח לקנות את האוטו? תבין אותו אבא!"...

בני עילי

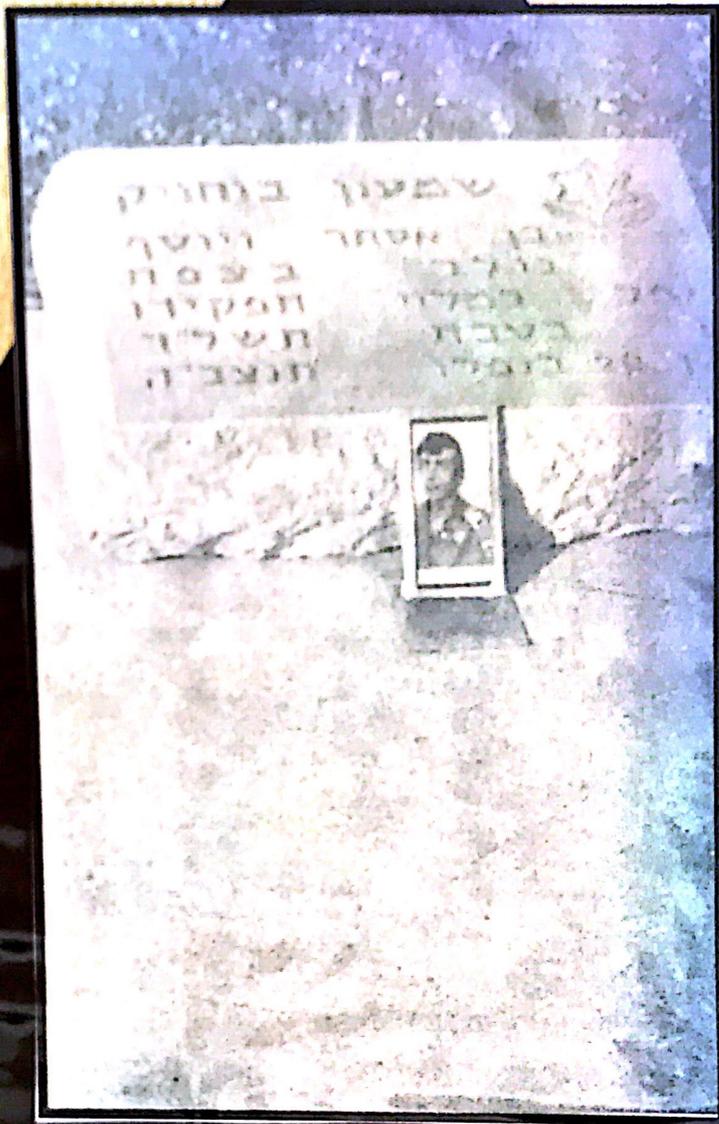
לפני הרבה שנים * לפני הרבה מחזורים * השתופפו שמועות ביחידות *
כי אנו מן היחידות הנבחרות * זה לא הוטל בספק בתופנו * אך עתה יודעים
גם שבנינו * התחושח בקרב הגנרלים קבעה * גולני - יחידה מעולה *
כמו הסיירות המתנדבות * כזאה לויחידות נבחרות * זאה לו לחייל שכוח *
לעיטור או סמל על החזה.

וכן ימים עברו * ותכנפיים בוששו * וכששאלו חיילים אפורים * היכן
הסמלים תמהוללים * השיבו להם בקצרה * כבר בחשו בקדחה * ותענדום
בראש מודם * כשיגמרו שלבי יצורם * חשבנו - ירחם האל * ודאי זו
מלאכת בצלאל * וכך המשכנו לחכות * אולי עד סוף הדורות.

אמרו שגודלם נבחן * אולי כבנפי צנחן * וכן נעלמה צורתם * והחיילים
בלעו רוקם * המח"ט הבטיח בקרוב - המתינו * זה כבר לא הזיז לנו *
ובלבם חיילים חלמו * עם בנפים איך יראו * ישאו ראשם בגאווה * חזם
הם יהא לראוה * וכך נמשך הספור הגדול * עד היום הדגול.

קודם יציאה לחופשה * נשמעה קריאה נואשה * שוב עלינו עובדים * היום
כנפים מקבלים * אך באמת התגשם החלום הנכסף * ובידינו הכנפים בצבע
כסף * ובכל דבר בצה"ל מלמדים * מחולק גם הסמל לשלושה חלקים *
העץ, החרב וקרנים זוהרות * כוללים את התפאורות * אשר רכשה חטיבה *
השואפת להגיע לרובה.

והחיילים שמחים ונרגשים * הנה הבטיחו ומקיימים * פה ושם מתלחשים *
למה הם כל כך קטנים * ואחרים בתוכם מזכירים * אולי גם כומתה כתומה
מתכננים * השיבו להם פסימיסטים * כנפים אומנם קבלתם - אבל פצפונים *
ומה עם כומתה * אתם רוצים כפה * וכך השאלה פתוחה לגדולים * ואנו,
אנו ממתינים.

לזכרם

סגן שמעון בוכניק הי"ד

צר לי עליו אהיו שמעון, נטמת
 לי מארי. קילד וצחוקה לא יישכחו
 מלבנו לעד.

אהיו שמעון, שהיה את, רע ומרי
 דר, נתקשו לשמיות. המקום או-
 הב את הצדוקים.
 עמרת ראשנו נפלה וכבודנו גלה.
 נהרפנו מאור אל חושך. שהיו
 במרומים שלא היו עוד רבים כמו-
 הו.

אדם גדול היה, נבחר. האיבור
 בחר בו ביום הבחירות; 'הקמיע'
 בחר לקחת אליו את המום בכרי-
 יותו.

אחותו יהודית
 הצור הגלילית

לזכרו של שמעון הי"ד, מת
 קיים מבצע: „כיפה סרוגה ל-
 חושב בישוב ספר". בנות המור
 כנות להתנדב ולסרוג כיפות,
 ישלחו אותן אל הכתובת: ת.ד.
 32 הצור הגלילית.

המועצה מקומית תצור הגלילית

משרד התחלפת ועסקיה

מרכינים ראש ומשקלמים בעיר הפועלות
 בנסול הבנים, האלים והרעים בני השני
 במלחמת יום הקפורים

דב ברנדזל הי"ד
 יוסף אוחנה הי"ד
 גבריאל אלביליה הי"ד
שמעון בוכניק הי"ד

רפאל אדרי — ראש המועצה

יְזַכֵּר

יְזַכֵּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְּדִינָה בַּדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילֵי צְבָא-הַגְּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּמְלַחְמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יְזַכֵּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בַּמְעַרְכוֹת הַכְּבִידוֹת.

יְהִיו גְּבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמָּנִים וְהַאֲמִיצִים
חַתוּמֵי בִלְב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

יצאנו אנו, חנוך היה חלוט,
במדרגותיהם חגגו חמורות,
ואת קוית וסת בשתי עיוות,
גת מדיעות היו בו עצודות.

ולל התו, ואת חלבת לפרם,
ודמעתך ושרח כמו שרה,
ואת זכרת את השעות בטום,
יצאנו במשעול חצר לקרב.

ואת זכרת צחוקנו כמו נחל,
ואת זכרת רקוד ומפוחית.
ואת זכרת את עומת השחת,
ואת מגע ידו של היחיד...

ואם נותרת והבדידות חובקת
ואת פוסעת בכרמים לאט -
את תחפי עליכן כל כך בשקט
נפרדנו וחיכנו במבט.